

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ὄπ' Ἄρ. 1819 τῆς 26ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1982

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Ὁ περί τῆς Συμβάσεως διὰ τὴν Λήψιν Μαρτυρικῆς Ἀποδείξεως ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ εἰς Ἀστικές καὶ Ἐμπορικές Ὑποθέσεις (Κυρωτικός) Νόμος τοῦ 1982 ἐκδίδεται διὰ δημοσιεύσεως εἰς τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 52 τοῦ Συντάγματος.

Ἀριθμὸς 67 τοῦ 1982

ΝΟΜΟΣ ΚΥΡΩΝ ΤΗΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΗΨΙΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ ΕΝ ΤΗ ΑΛΛΟΔΑΠΗ ΕΙΣ ΑΣΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων ψηφίζει ὡς ἀκολούθως:

1. Ὁ παρὼν Νόμος θὰ ἀναφέρηται ὡς ὁ περί τῆς Συμβάσεως διὰ τὴν Λήψιν Μαρτυρικῆς Ἀποδείξεως ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ εἰς Ἀστικές καὶ Ἐμπορικές Ὑποθέσεις (Κυρωτικός) Νόμος τοῦ 1982. Συνοπτικός τίτλος.

2. Ἐν τῷ παρόντι Νόμῳ, ἐκτὸς ἐὰν ἐκ τοῦ κειμένου προκύπτῃ διάφορος ἔννοια— Ἐρμηνεία.

«Σύμβασις» σημαίνει τὴν Σύμβασιν διὰ τὴν Λήψιν Μαρτυρικῆς Ἀποδείξεως ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ εἰς Ἀστικές καὶ Ἐμπορικές Ὑποθέσεις, τῆς ὁποίας τὸ κείμενον ἐκτίθεται εἰς τὸ Μέρος I τοῦ Πίνακος εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὸ Μέρος II τοῦ Πίνακος: Πίναξ. Μέρος I. Μέρος II.

Νοεῖται ὅτι ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως μεταξὺ τῶν δύο κειμένων ὑπερισχέει τὸ εἰς τὸ Μέρος I τοῦ Πίνακος ἐκτιθέμενον κείμενον.

3. Ἡ Σύμβασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Δημοκρατία ἀπεφάνισε νὰ προσχωρήσῃ, δυνάμει τῆς Ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὑπ' ἄρ. 21.795 τῆς 27ης Μαΐου, 1982, διὰ τοῦ παρόντος Νόμου κυροῦται. Κύρωσις Συμβάσεως.

Π Ι Ν Α Ξ
("Αρθρον 2)
ΜΕΡΟΣ Ι

CONVENTION ON THE TAKING OF EVIDENCE ABROAD IN
CIVIL OR COMMERCIAL MATTERS

The States signatory to the present Convention,

Desiring to facilitate the transmission and execution of Letters of Request and to further the accommodation of the different methods which they use for this purpose,

Desiring to improve mutual judicial co-operation in civil or commercial matters,

Have resolved to conclude a Convention to this effect and have agreed upon the following provisions—

CHAPTER I
LETTERS OF REQUEST

Article 1

In civil or commercial matters a judicial authority of a Contracting State may, in accordance with the provisions of the law of that State, request the competent authority of another Contracting State, by means of a Letter of Request, to obtain evidence, or to perform some other judicial act.

A Letter shall not be used to obtain evidence which is not intended for use in judicial proceedings, commenced or contemplated.

The expression "other judicial act" does not cover the service of judicial documents or the issuance of any process by which judgments or orders are executed or enforced, or orders for provisional or protective measures.

Article 2

A Contracting State shall designate a Central Authority which will undertake to receive Letters of Request coming from a judicial authority of another Contracting State and to transmit them to the authority competent to execute them. Each State shall organize the Central Authority in accordance with its own law.

Letters shall be sent to the Central Authority of the State of execution without being transmitted through any other authority of that State.

Article 3

A Letter of Request shall specify—

- (a) the authority requesting its execution and the authority requested to execute it, if known to the requesting authority;
- (b) the names and addresses of the parties to the proceedings and their representatives, if any;
- (c) the nature of the proceedings for which the evidence is required, giving all necessary information in regard thereto;
- (d) the evidence to be obtained or other judicial act to be performed.

Where appropriate, the Letter shall specify, inter alia—

- (e) the names and addresses of the persons to be examined;
- (f) the questions to be put to the persons to be examined or a statement of the subject-matter which they are to be examined;
- (g) the documents or other property, real or personal, to be inspected;

(h) any requirement that the evidence is to be given on oath or affirmation, and any special form to be used;

(i) any special method or procedure to be followed under Article 9.

A Letter may also mention any information necessary for the application of Article 11.

No legalization or other like formality may be required.

Article 4

A Letter of Request shall be in the language of the authority requested to execute it or be accompanied by a translation into that language.

Nevertheless, a Contracting State shall accept a Letter in either English or French, or a translation into one of these languages, unless it has made the reservation authorized by Article 33.

A Contracting State which has more than one official language and cannot, for reasons of internal law, accept Letters in one of these languages for the whole of its territory, shall, by declaration, specify the language in which the Letter or translation thereof shall be expressed for execution in the specified parts of its territory. In case of failure to comply with this declaration, without justifiable excuse, the costs of translation into the required language shall be borne by the State of origin.

A Contracting State may, by declaration, specify the language or languages other than those referred to in the preceding paragraphs, in which a Letter may be sent to its Central Authority.

Any translation accompanying a Letter shall be certified as correct, either by a diplomatic officer or consular agent or by a sworn translator or by any other person so authorized in either State.

Article 5

If the Central Authority considers that the request does not comply with the provisions of the present Convention, it shall promptly inform the authority of the State of origin which transmitted the Letter of Request, specifying the objections to the Letter.

Article 6

If the authority to whom a Letter of Request has been transmitted is not competent to execute it, the Letter shall be sent forthwith to the authority in the same State which is competent to execute it in accordance with the provisions of its own law.

Article 7

The requesting authority shall, if it so desires, be informed of the time when, and the place where, the proceedings will take place, in order that the parties concerned, and their representatives, if any, may be present. This information shall be sent directly to the parties or their representatives when the authority of the State of origin so requests.

Article 8

A Contracting State may declare that members of the judicial personnel of the requesting authority of another Contracting State may be present at the execution of a Letter of Request. Prior authorization by the competent authority designated by the declaring State may be required.

Article 9

The judicial authority which executes a Letter of Request shall apply its own law as to the methods and procedures to be followed.

However, it will follow a request of the requesting authority that a special method or procedure be followed, unless this is incompatible with the internal law of the State of execution or is impossible of performance by reason of its internal practice and procedure or by reason of practical difficulties.

A Letter of Request shall be executed expeditiously.

Article 10

In executing a Letter of Request the requested authority shall apply the appropriate measures of compulsion in the instances and to the same extent as are provided by its internal law for the execution of orders issued by the authorities of its own country or of requests made by parties in internal proceedings.

Article 11

In the execution of a Letter of Request the person concerned may refuse to give evidence in so far as he has a privilege or duty to refuse to give the evidence—

- (a) under the law of the State of execution; or
- (b) under the law of the State of origin, and the privilege or duty has been specified in the Letter, or at the instance of the requested authority, has been otherwise confirmed to that authority by the requesting authority.

A Contracting State may declare that, in addition, it will respect privileges and duties existing under the law of States other than the State of origin and the State of execution, to the extent specified in that declaration.

Article 12

The execution of a Letter of Request may be refused only to the extent that—

- (a) in the State of execution the execution of the Letter does not fall within the functions of the judiciary; or
- (b) the State addressed considers that its sovereignty or security would be prejudiced thereby.

Execution may not be refused solely on the ground that under its internal law the State of execution claims exclusive jurisdiction over the subject-matter of the action or that its internal law would not admit a right of action on it.

Article 13

The documents establishing the execution of the Letter of Request shall be sent by the requested authority to the requesting authority by the same channel which was used by the latter.

In every instance where the Letter is not executed in whole or in part, the requesting authority shall be informed immediately through the same channel and advised of the reasons.

Article 14

The execution of the Letter of Request shall not give rise to any reimbursement of taxes or costs of any nature.

Nevertheless, the State of execution has the right to require the State of origin to reimburse the fees paid to experts and interpreters and the costs occasioned by the use of a special procedure requested by the State of origin under Article 9, paragraph 2.

The requested authority whose law obliges the parties themselves to secure evidence, and which is not able itself to execute the Letter, may, after having obtained the consent of the requesting authority, appoint a suitable person to do so. When seeking this consent the requested authority shall indicate the approximate costs which would result from this procedure. If the requesting authority gives its consent it shall reimburse any costs incurred; without such consent the requesting authority shall not be liable for the costs.

CHAPTER II

TAKING OF EVIDENCE BY DIPLOMATIC OFFICERS, CONSULAR AGENTS AND COMMISSIONERS

Article 15

In a civil or commercial matter, a diplomatic officer or consular agent of a Contracting State may, in the territory of another Contracting State and within the area where he exercises his functions, take the evidence without compulsion of nationals of a State which he represents in aid of proceedings commenced in the courts of a State which he represents.

A Contracting State may declare that evidence may be taken by a diplomatic officer or consular agent only if permission to that effect is given upon application made by him or on his behalf to the appropriate authority designated by the declaring State.

Article 16

A diplomatic officer or consular agent of a Contracting State may, in the territory of another Contracting State and within the area where he exercises his functions, also take the evidence, without compulsion, of nationals of the State in which he exercises his functions or of a third State, in aid of proceedings commenced in the courts of a State which he represents, if—

(a) a competent authority designated by the State in which he exercises his functions has given its permission either generally or in the particular case, and

(b) he complies with the conditions which the competent authority has specified in the permission.

A Contracting State may declare that evidence may be taken under this Article without its prior permission.

Article 17

In a civil or commercial matter, a person duly appointed as a commissioner for the purpose may, without compulsion, take evidence in the territory of a Contracting State in aid of proceedings commenced in the courts of another Contracting State if—

(a) a competent authority designated by the State where the evidence is to be taken has given its permission either generally or in the particular case; and

(b) he complies with the conditions which the competent authority has specified in the permission.

A Contracting State may declare that evidence may be taken under this Article without its prior permission.

Article 18

A Contracting State may declare that a diplomatic officer, consular agent or commissioner authorized to take evidence under Articles 15, 16 or 17, may apply to the competent authority designated by the declaring State for appropriate assistance to obtain the evidence by compulsion. The declaration may contain such conditions as the declaring State may see fit to impose.

If the authority grants the application it shall apply any measures of compulsion which are appropriate and are prescribed by its law for use in internal proceedings.

Article 19

The competent authority, in giving the permission referred to in Articles 15, 16 or 17, or in granting the application referred to in Article 18, may lay down such conditions as it deems fit, *inter alia*, as to the time and place of the taking of the evidence. Similarly it may require that it be given reasonable advance notice of the time, date and place of the taking of the evidence; in such a case a representative of the authority shall be entitled to be present at the taking of the evidence.

Article 20

In the taking of evidence under any Article of this Chapter persons concerned may be legally represented.

Article 21

Where a diplomatic officer, consular agent or commissioner is authorized under Articles 15, 16 or 17 to take evidence—

(a) he may take all kinds of evidence which are not incompatible with the law of the State where the evidence is taken or contrary to any permission granted pursuant to the above Articles, and shall have power within such limits to administer an oath or take an affirmation;

(b) a request to a person to appear or to give evidence shall, unless the recipient is a national of the State where the action is pending, be drawn up in the language of the place where the evidence is taken or be accompanied by a translation into such language;

(c) the request shall inform the person that he may be legally represented and, in any State that has not filed a declaration under Article 18, shall also inform him that he is not compelled to appear or to give evidence;

(d) the evidence may be taken in the manner provided by the law applicable to the court in which the action is pending provided that such manner is not forbidden by the law of the State where the evidence is taken;

(e) a person requested to give evidence may invoke the privileges and duties to refuse to give the evidence contained in Article 11.

Article 22

The fact that an attempt to take evidence under the procedure laid down in this Chapter has failed, owing to the refusal of a person to give evidence, shall not prevent an application being subsequently made to take the evidence in accordance with Chapter I.

CHAPTER III
GENERAL CLAUSES

Article 23

A Contracting State may at the time of signature, ratification or accession, declare that it will not execute Letters of Request issued for the purpose of obtaining pre-trial discovery of documents as known in Common Law countries.

Article 24

A Contracting State may designate other authorities in addition to the Central Authority and shall determine the extent of their competence. However, Letters of Request may in all cases be sent to the Central Authority.

Federal States shall be free to designate more than one Central Authority.

Article 25

A Contracting State which has more than one legal system may designate the authorities of one of such systems, which shall have exclusive competence to execute Letters of Request pursuant to this Convention.

Article 26

A Contracting State, if required to do so because of constitutional limitations, may request the reimbursement by the State of origin of fees and costs, in connection with the execution of Letters of Request, for the service of process necessary to compel the appearance of a person to give evidence, the costs of attendance of such persons, and the cost of any transcript of the evidence.

Where a State has made a request pursuant to the above paragraph, any other Contracting State may request from that State the reimbursement of similar fees and costs.

Article 27

The provisions of the present Convention shall not prevent a Contracting State from—

(a) declaring that Letters of Request may be transmitted to its judicial authorities through channels other than those provided for in Article 2;

(b) permitting, by internal law or practice, any act provided for in this Convention to be performed upon less restrictive conditions;

(c) permitting, by internal law or practice, methods of taking evidence other than those provided for in this Convention.

Article 28

The present Convention shall not prevent an agreement between any two or more Contracting States to derogate from—

(a) the provisions of Article 2 with respect to methods of transmitting Letters of Request;

(b) the provisions of Article 4 with respect to the languages which may be used;

(c) the provisions of Article 8 with respect to the presence of judicial personnel at the execution of Letters;

(d) the provisions of Article 11 with respect to the privileges and duties of witnesses to refuse to give evidence;

- (e) the provisions of Article 13 with respect to the methods of returning executed Letters to the requesting authority;
- (f) the provisions of Article 14 with respect to fees and costs;
- (g) the provisions of Chapter II.

Article 29

Between Parties to the present Convention who are also Parties to one or both of the Conventions on Civil Procedure signed at the Hague on the 17th of July 1905 and the 1st of March 1954, this Convention shall replace Articles 8 - 16 of the earlier Conventions.

Article 30

The present Convention shall not affect the application of Article 23 of the Convention of 1905, or of Article 24 of the Convention of 1954.

Article 31

Supplementary Agreements between Parties to the Conventions of 1905 and 1954 shall be considered as equally applicable to the present Convention unless the Parties have otherwise agreed.

Article 32

Without prejudice to the provisions of Articles 29 and 31, the present Convention shall not derogate from conventions containing provisions on the matters covered by this Convention to which the Contracting States are, or shall become Parties.

Article 33

A State may, at the time of signature, ratification or accession exclude, in whole or in part, the application of the provisions of paragraph 2 of Article 4 and of Chapter II. No other reservation shall be permitted.

Each Contracting State may at any time withdraw a reservation it has made; the reservation shall cease to have effect on the sixtieth day after notification of the withdrawal.

When a State has made a reservation, any other State affected thereby may apply the same rule against the reserving State.

Article 34

A State may at any time withdraw or modify a declaration.

Article 35

A Contracting State shall, at the time of the deposit of its instrument of ratification or accession, or at a later date, inform the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands of the designation of authorities, pursuant to Articles 2, 8, 24 and 25.

A Contracting State shall likewise inform the Ministry, where appropriate, of the following—

(a) the designation of the authorities to whom notice must be given, whose permission may be required, and whose assistance may be invoked in the taking of evidence by diplomatic officers and consular agents, pursuant to Articles 15, 16 and 18 respectively;

(b) the designation of the authorities whose permission may be required in the taking of evidence by commissioners pursuant to Article 17 and of those who may grant the assistance provided for in Article 18;

- (c) declarations pursuant to Articles 4, 8, 11, 15, 16, 17, 18, 23 and 27;
- (d) any withdrawal or modification of the above designations and declarations;
- (e) the withdrawal of any reservation.

Article 36

Any difficulties which may arise between Contracting States in connection with the operation of this Convention shall be settled through diplomatic channels.

Article 37

The present Convention shall be open for signature by the States represented at the Eleventh Session of the Hague Conference on Private International Law.

It shall be ratified, and the instruments of ratification shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Article 38

The present Convention shall enter into force on the sixtieth day after the deposit of the third instrument of ratification referred to in the second paragraph of Article 37.

The Convention shall enter into force for each signatory State which ratifies subsequently on the sixtieth day after the deposit of its instrument of ratification.

Article 39

Any State not represented at the Eleventh Session of the Hague Conference on Private International Law which is a Member of this Conference or of the United Nations or of a specialized agency of that Organization, or a Party to the Statute of the International Court of Justice may accede to the present Convention after it has entered into force in accordance with the first paragraph of Article 38.

The instrument of accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

The Convention shall enter into force for a State acceding to it on the sixtieth day after the deposit of its instrument of accession.

The accession will have effect only as regards the relations between the acceding State and such Contracting States as will have declared their acceptance of the accession. Such declaration shall be deposited at the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands; this Ministry shall forward, through diplomatic channels, a certified copy to each of the Contracting States.

The Convention will enter into force as between the acceding State and the State that has declared its acceptance of the accession of the sixtieth day after the deposit of the declaration of acceptance.

Article 40

Any State may, at the time of signature, ratification or accession, declare that the present Convention shall extend to all the territories for the international relations of which it is responsible, or to one or more of them. Such a declaration shall take effect on the date of entry into force of the Convention for the State concerned.

At any time thereafter, such extensions shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

The Convention shall enter into force for the territories mentioned in such an extension on the sixtieth day after the notification indicated in the preceding paragraph.

Article 41

The present Convention shall remain in force for five years from the date of its entry into force in accordance with the first paragraph of Article 38, even for States which have ratified it or acceded to it subsequently.

If there has been no denunciation, it shall be renewed tacitly every five years.

Any denunciation shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands at least six months before the end of the five year period.

It may be limited to certain of the territories to which the Convention applies.

The denunciation shall have effect only as regards the State which has notified it. The Convention shall remain in force for the other Contracting States.

Article 42

The Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands shall give notice to the States referred to in Article 37, and to the States which have acceded in accordance with Article 39, of the following—

- (a) the signatures and ratifications referred to in Article 37;
- (b) the date on which the present Convention enters into force in accordance with the first paragraph of Article 38;
- (c) the accessions referred to in Article 39 and the dates on which they take effect;
- (d) the extensions referred to in Article 40 and the dates on which they take effect;
- (e) the designations, reservations and declarations referred to in the third paragraph of Articles 33 and 35;
- (f) the denunciations referred to in the third paragraph of Article 41.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorised thereto, have signed the present Convention.

DONE at The Hague, on the 18th day of March 1970, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through the diplomatic channel, to each of the States represented at the Eleventh Session of the Hague Conference on Private International Law.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΗΨΙΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ ΕΝ ΤΗ ΑΛΛΟΔΑΠΗ ΕΙΣ ΑΣΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Τὰ ὑπογράφοντα τὴν παρούσαν Σύμβασιν Ἐκράτη,

Ἐπιθυμοῦντα τὴν διευκόλυνσιν τῆς διασυνθέσεως καὶ ἐκτελέσεως Παρακλήσεως καὶ τὴν προώθησιν τῆς ἑναρμονίσεως τῶν διαφόρων μεθόδων ἅτινας χρησιμοποιοῦν πρὸς τοῦτο.

Ἐπιθυμοῦντα τὴν βελτίωσιν ἀμοιβαίας δικαστικῆς συνεργασίας εἰς ἀστικὰς καὶ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις.

Ἐχουν ἀποφασίσει νὰ συνομολογήσουν πρὸς τοῦτο Σύμβασιν καὶ συνεφώνησαν ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν διατάξεων:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ἄρθρον 1

Εἰς ἀστικὰς καὶ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δικαστικὴ ἀρχὴ ἐνὸς Συμβαλλομένου Κράτους δύναται, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ δικαίου τοῦ Κράτους τούτου, νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐτέρου τινὸς Συμβαλλομένου Κράτους, δι' ὑποβολῆς Παρακλήσεως, ὅπως λάθῃ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἢ ὅπως ἐκτελέσῃ ἐτέραν τινὰ δικαστικὴν ἐνέργειαν.

Παράκλησις δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς λήψιν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἣτις δὲν σκοπεῖται νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς δικαστικὴν διαδικασίαν ἀρξαμένην ἢ ἀναμενομένην.

Ἡ φράσις «ἐτέρα δικαστικὴ ἐνέργεια» δὲν καλύπτει τὴν ἐπίδοσιν δικαστικῶν ἐγγράφων ἢ τὴν ἔκδοσιν οἰουδήποτε ἐντάλλματος διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτελοῦνται ἢ ἐξαναγκάζονται δικαστικαὶ ἀποφάσεις ἢ διατάγματα, ἢ διατάγματα περὶ προσωρινῶν ἢ συντηρητικῶν μέτρων.

Ἄρθρον 2

Τὸ Συμβαλλόμενον Κράτος θὰ ὀρίσῃ μίαν Κεντρικὴν Ἀρχὴν ἢ ὁποία θὰ ἀναλάβῃ νὰ δέχεται Παρακλήσεις προερχομένας ἐκ δικαστικῆς ἀρχῆς ἐτέρου Συμβαλλομένου Κράτους καὶ νὰ διαβιβάζῃ αὐτὰς εἰς τὴν ἀρμοδίαν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἀρχὴν. Ἐκαστον Κράτος θὰ ὀργανώσῃ τὴν Κεντρικὴν Ἀρχὴν συμφώνως πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτοῦ δίκαιον.

Αἱ Παρακλήσεις θὰ ἀποστέλλωνται πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἀρχὴν τοῦ Κράτους ἐκτελέσεως ἄνευ διαβιβασμοῦ τῶν μέσῳ οἰασθήποτε ἐτέρας ἀρχῆς τοῦ Κράτους τούτου.

Ἄρθρον 3

Ἡ Παρακλήσις δέον ὅπως ἀναφέρῃ—

(α) τὴν αἰτοῦσαν τὴν ἐκτέλεσιν ἀρχὴν καὶ τὴν καλουμένην νὰ ἐκτελέσῃ ταύτην ἀρχὴν, ἐὰν εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀρχὴν·

(β) τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν διαδίκων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, ἐὰν ὑπάρχουν·

(γ) τὴν φύσιν τῆς διαδικασίας διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, παρέχουσα πᾶσαν ἀναγκαίαν σχετικὴν πληροφορίαν·

(δ) τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν ἣτις πρόκειται νὰ ληφθῇ ἢ τὴν ἐτέραν δικαστικὴν ἐνέργειαν ἣτις πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ὅσακις ἐνδείκνυται, ἡ Παρακλήσις δέον ὅπως ἀναφέρῃ μεταξὺ ἄλλων—

(ε) τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ἐξετασθησομένων προσώπων·

(στ) τὰς ἐρωτήσεις αἰτινες θὰ τεθοῦν εἰς τὰ ἐξετασθησόμενα πρόσωπα ἢ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου εἰς τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐξετασθοῦν·

(ζ) τὰ ἐγγραφα ἢ ἐτέραν περιουσίαν, κινητὴν ἢ ἀκίνητον, ἣτις πρόκειται νὰ ἐξετασθῇ·

(η) οίανδήποτε απαιτήσιν όπως ή μαρτυρική απόδειξις δοθῆ ἐνόρ-
κως ή ἐπὶ τῆ ἐπισήμῳ διαβεβαιώσει καὶ όπως χρησιμοποιηθῆ οἰοσ-
δήποτε εἰδικὸς τύπος·

(θ) οἰανδήποτε εἰδικὴν μέθοδον ή διαδικασίαν ήτις θά ἀκολουθηθῆ
κατὰ τὸ "Ἀρθρον 9.

"Ἡ Παράκλησις δέον νά μνημονεύῃ ἐπίσης οἰανδήποτε πληροφο-
ρίαν ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ "Ἀρθρου 11.

Οὐδεμία νομιμοποίησις ή ἑτέρα παρομοία διατύπωσις δύναται νά
ἀπαιτήται.

"Ἀρθρον 4

"Ἡ Παράκλησις θά διατυπῶται εἰς τὴν γλώσσαν τῆς καλουμένης
νά ἐκτελέσῃ τούτην ἀρχῆς ή θά συνοδεύηται ὑπὸ μεταφράσεως εἰς
τὴν ἐν λόγῳ γλώσσαν.

Παρασταῦτα Συμβαλλόμενόν τι Κράτος θά δέχεται Παράκλησιν
διατυπωμένην εἴτε εἰς τὴν Ἀγγλικὴν εἴτε εἰς τὴν Γαλλικὴν, ή μετά-
φρασιν εἰς μίαν τῶν ἐν λόγῳ γλωσσῶν, ἐκτὸς ἐάν προέβῃ εἰς τὴν
ἐπιτρεπομένην ὑπὸ τοῦ "Ἀρθρου 33 ἐπιφύλαξιν.

Συμβαλλόμενον Κράτος τὸ ὅποιον ἔχει πλείονας τῆς μιᾶς ἐπισή-
μους γλώσσας καὶ ἀδυνατεῖ, διὰ λόγους ἐσωτερικοῦ δικαίου, νά
δεχθῆ Παρακλήσεις εἰς μίαν τῶν ἐν λόγῳ γλωσσῶν δι' ὀλόκληρον
τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ, οφείλει διὰ δηλώσεως νά καθορίσῃ τὴν γλώσ-
σαν εἰς τὴν ὅποιαν θά διατυπῶται ή παράκλησις ή μετάφρασις
αὐτῆς πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὰ συγκεκριμένα τμήματα τῆς ἐπικρατείας
αὐτοῦ. Εἰς περίπτωσιν ἀδικαιολογήτου παραλείψεως συμμορφώ-
σεως πρὸς τὴν δηλωσὴν ταύτην, πὰ ἔξοδα μεταφράσεως εἰς τὴν ἀπαι-
τούμενην γλώσσαν θά βαρύνουν τὸ Κράτος προελεύσεως.

Συμβαλλόμενόν τι Κράτος δύναται διὰ δηλώσεως νά καθορίσῃ
τὴν γλώσσαν ή τὰς γλώσσας, ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς προ-
ηγουμένως παραγράφους, εἰς τὰς ὁποίας ή Παράκλησις δύναται νά
ἀποσταλῆ πρὸς τὴν Κεντρικὴν αὐτοῦ Ἀρχὴν.

Πᾶσα μετάφρασις συνοδεύουσα Παράκλησιν δέον νά πιστοποιηταί
ὡς ὀρθή, εἴτε ὑπὸ διπλωματικοῦ ή προξενικοῦ ὑπαλλήλου εἴτε ὑπὸ
ὄρκωτοῦ μεταφραστοῦ εἴτε ὑφ' οἰουδήποτε ἑτέρου προσώπου ἐξουσιο-
δοτημένου πρὸς τοῦτο εἰς ἐκάτερον Κράτος.

"Ἀρθρον 5

"Ἐάν ή Κεντρικὴ Ἀρχὴ θεωρῆ ὅτι ή παράκλησις δὲν πληροῖ τὰς
διατάξεις τῆς παρούσης Συμβάσεως, αὕτη οφείλει ταχέως νά ἐνη-
μερώσῃ τὴν διαβιβάσασαν τὴν Παράκλησιν ἀρχὴν τοῦ Κράτους προ-
ελεύσεως, ἀναφέρουσα τὰς ἐνστάσεις κατὰ τῆς Παρακλήσεως.

"Ἀρθρον 6

"Ἐάν ή ἀρχὴ εἰς τὴν ὅποιαν ἔχη διαβιθασθῆ Παράκλησις δὲν εἶναι
ἀρμοδία πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ή Παράκλησις θά ἀποστέλληται ἀμέ-
σως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἰδίου Κράτους ή ὁποία εἶναι ἀρμοδία πρὸς
ἐκτέλεσιν αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἰδίου αὐτῆς
δικαίου.

"Ἀρθρον 7

"Ἡ αἰτούσα ἀρχὴ θά πληροφορηταί ἐάν οὕτω ἐπιθυμῆ περὶ τοῦ
χρόνου καὶ τοῦ τόπου εἰς τὸν ὅποιον θά διεξαχθῆ ή διαδικασία
ὥστε πὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι των, ἐάν ὑπάρ-
χουν, νά δυνηθοῦν νά παραστοῦν. Ἡ πληροφορία αὕτη θά ἀποστέλ-
ληται ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ μέρη ή τοὺς ἀντιπροσώπους των ὁσάκις
ζητήσῃ τοῦτο ή ἀρχὴ τοῦ Κράτους προελεύσεως.

"Άρθρον 8

Συμβαλλόμενον τι Κράτος δύναται νά δηλώσῃ ὅτι μέλη τοῦ δικαστικοῦ προσωπικοῦ τῆς αἰτούσης ἀρχῆς ἐτέρου Συμβαλλομένου Κράτους δύναται νά παρευρίσκωνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν Παρακλήσεως. Πρὸς τοῦτο δύναται νά ἀπαιτῆται ἡ προηγουμένη ἄδεια τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ δηλοῦντος Κράτους.

"Άρθρον 9

Ἡ ἐκτελοῦσα Παράκλησιν δικαστικὴ ἀρχὴ θά ἐφαρμοζῇ τὸ οἰκείον αὐτῆς δίκαιον ὡς πρὸς τὰς ἀκολουθητέας μεθόδους καὶ διαδικασίας.

Ἐν τούτοις αὕτη θά ἱκανοποιῇ παράκλησιν τῆς αἰτούσης ἀρχῆς ὅπως ἀκολουθηθῇ εἰδικὴ μέθοδος ἢ διαδικασία, ἐκτὸς ἐάν τοῦτο εἶναι ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον τοῦ Κράτους ἐκτελέσεως ἢ εἶναι ἀδύνατον νά ἐφαρμοσθῇ λόγω τῆς ἐσωτερικῆς πρακτικῆς ἢ διαδικασίας ἢ λόγω πρακτικῶν δυσκολιῶν.

Ἡ Παράκλησις θά ἐκτελῆται ταχέως.

"Άρθρον 10

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν Παρακλήσεως ἡ καλουμένη ἀρχὴ θά ἐφαρμοζῇ τὰ κατάλληλα μέτρα ἐξαναγκασμοῦ εἰς τὰς περιπτώσεις καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔκτασιν ὡς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς δικαίου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν διαταγμάτων ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς χώρας τῆς ἢ αἰτήσεων ὑποβαλλομένων ὑπὸ διαδίκων εἰς ἐσωτερικὰς διαδικασίας.

"Άρθρον 11

Ἐν τῇ ἐκτέλεσει Παρακλήσεως τινος τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον δύναται νά ἀρνηθῇ νά παράσῃ μαρτυρίαν ἐφ' ὅσον κέκτηται προνόμιον ἢ ὑπέχει καθήκον νά ἀρνηθῇ νά παράσῃ μαρτυρίαν—

(α) Δυνάμει τοῦ δικαίου τοῦ Κράτους ἐκτελέσεως ἢ

(β) δυνάμει τοῦ δικαίου τοῦ Κράτους προελεύσεως, τὸ δὲ προνόμιον ἢ καθήκον ἔχει καθορισθῆ εἰς τὴν Παράκλησιν, ἢ τῇ αἰτήσῃ τῆς καλουμένης ἀρχῆς, ἔχει ἄλλως ἐπιβεβαιωθῆ εἰς τὴν ἐν λόγω ἀρχὴν ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἀρχῆς.

Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νά δηλώσῃ ὅτι ἐπιπροσθέτως θά σέβεται προνόμια καὶ καθήκοντα ὑφιστάμενα δυνάμει τοῦ δικαίου Κρατῶν ἄλλων ἢ τοῦ Κράτους προελεύσεως καὶ τοῦ Κράτους ἐκτελέσεως εἰς ἣν ἔκτασιν καθορίζεται εἰς τὴν δήλωσιν.

"Άρθρον 12

Ἡ ἐκτέλεσις Παρακλήσεως δύναται νά ἀποκρούεται μόνον εἰς ἣν ἔκτασιν—

(α) Εἰς τὸ Κράτος ἐκτελέσεως ἢ ἐκτέλεσις τῆς Παρακλήσεως δὲν ἐμπίπτει ἐντὸς τῆς δικαστικῆς ἀρμοδιότητος ἢ

(β) τὸ καλούμενον Κράτος θεωρεῖ ὅτι ὡς ἐκ τούτου θά ἐθίγεται ἡ κυριαρχία ἢ ἡ ἀσφάλεια αὐτοῦ.

Ἡ ἐκτέλεσις δὲν δύναται νά ἀποκρούεται ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν λόγον ὅτι δυνάμει τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ δικαίου τὸ Κράτος ἐκτελέσεως διεκδικεῖ ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου θέματος ἢ ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ δίκαιον δὲν θά ἐπέτρεπεν ἐναγωγίμιον δικαίωμα ἐν σχέσει πρὸς αὐτό.

"Άρθρον 13

Τὰ ἔγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς Παρακλήσεως θά ἀποστέλλωνται ὑπὸ τῆς καλουμένης ἀρχῆς εἰς τὴν αἰτούσαν ἀρχὴν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἣτις ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῆς τελευταίας.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἔνθα ἡ Παρακλήσις δὲν ἐκτελεῖται ὀλικῶς ἢ μερικῶς, ἡ αἰτούσα ἀρχὴ θὰ πληροφορηθῆται τοὺς λόγους ἀμέσως διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Ἄρθρον 14

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς Παρακλήσεως δὲν θὰ συνεπάγεται τὴν πληρωμὴν οἰωνδήποτε τελῶν ἢ ἐξόδων οἰασδήποτε φύσεως.

Παραταῦτα τὸ Κράτος ἐκτελέσεως ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Κράτους προελεύσεως τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀμοιβῆς τῆς πληρωθείσης εἰς ἐμπειρογνώμονας καὶ μεταφραστάς, ὡς καὶ τὰ ἔξοδα ἅτινα προέκυψαν ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως εἰδικῆς τινος διαδικασίας ζητηθείσης ὑπὸ τοῦ Κράτους προελεύσεως δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 9, παράγρ. 2.

Ἡ καλουμένη ἀρχή, τῆς ὁποίας τὸ δίκαιον ὑποχρεοῖ αὐτοὺς τοὺς τοὺς διαδικίους ὡς πρὸς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ ἡ ὁποία ἀφ' ἑαυτῆς δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν Παρακλήσιν, δύναται, ἀφοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς αἰτούσης ἀρχῆς, νὰ διορίσῃ κατάλληλόν τι πρόσωπον πρὸς τοῦτο. Ὅσακις ἐπιζητεῖ τὴν συγκατάθεσιν ταύτην ἡ καλουμένη ἀρχὴ θὰ ἀναφέρῃ κατὰ προσέγγισιν τὰ ἔξοδα ἅτινα συνεπάγεται ἢ ἐν λόγω διαδικασίας. Ἐὰν ἡ αἰτούσα ἀρχὴ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς αὐτῆς ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῶν προκυπτόντων ἐξόδων ἄνευ τῆς τοιαύτης συγκαταθέσεως ἢ αἰτούσα ἀρχὴ δὲν θὰ εἶναι ὑπεύθυνη διὰ τὰ ἔξοδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

ΛΗΨΙΣ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ ΥΠΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ (ΚΑΙ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ)

Ἄρθρον 15

Εἰς ἀστικὰς ἢ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ὁ διπλωματικός ἢ προξενικός λειτουργὸς ἐνὸς Συμβαλλομένου Κράτους δύναται, εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἑτέρου Συμβαλλομένου Κράτους καὶ ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἔνθα ἀσκεῖ τὰ καθήκοντά του, νὰ λάβῃ τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν ὑπηκόων τοῦ Κράτους τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ, ἄνευ καταναγκασμοῦ καὶ ὑπὲρ διαδικασίας ἀρξαμένης ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τοῦ Κράτους τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ.

Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νὰ δηλώσῃ ὅτι μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δύναται νὰ ληφθῇ ὑπὸ διπλωματικοῦ ἢ προξενικοῦ λειτουργοῦ μόνον ἐὰν δοθῇ σχετικὴ ἄδεια κατόπιν αἰτήσεως γενομένης ὑπ' αὐτοῦ ἢ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δηλοῦντος Κράτους.

Ἄρθρον 16

Διπλωματικός ἢ προξενικός λειτουργὸς Συμβαλλομένου Κράτους δύναται, εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἑτέρου Συμβαλλομένου Κράτους καὶ ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, νὰ λάβῃ ὡσαύτως τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἄνευ ἐξαναγκασμοῦ, ὑπηκόων τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ τὰ καθήκοντά του ἢ τρίτου τινὸς Κράτους, ὑπὲρ διαδικασίας ἀρξαμένης ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων Κράτους τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ, ἐὰν—

(α) Ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ ἢ ὀρισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ τὰ καθήκοντά του ἔχει δώσει ἄδειαν εἴτε γενικῶς εἴτε διὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, καὶ

(β) οὗτος συμμορφοῦται πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ ἔχει καθορίσει εἰς τὴν ἄδειαν.

Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νά δηλώση ότι μαρτυρική απόδειξις δύναται νά λαμβάνηται δυνάμει του παρόντος "Αρθρου άνευ τής προηγουμένης άδειας αυτού.

"Αρθρον 17

Εις άστικήν ή έμπορικήν ύπόθεσιν, πρόσωπόν τι δεόντως πρός τουτο διορισθέν ώς έντεταλμένον δύναται, άνευ καταναγκασμού, νά λάβη μαρτυρικήν απόδειξιν έν τή έπικρατεία Συμβαλλομένου Κράτους ύπερ διαδικασίας άρξαμένης ένώπιον δικαστηρίων έτέρου Συμβαλλομένου Κράτους έάν—

(α) Η άρμοδία άρχή ή όρισθείσα ύπό του Κράτους ένθα πρόκειται νά ληφθή ή μαρτυρική απόδειξις έχει δώσει την άδειαν αυτής είτε γενικώς είτε διά την συγκεκριμένην περίπτωσηιν, και

(β) ούτος συμμορφούται πρός τους όρους τους όποιους ή άρμοδία άρχή έχει καθορίσει εις την άδειαν.

ΙΣυμβαλλόμενον Κράτος δύναται νά δηλώση ότι μαρτυρική απόδειξις δύναται νά λαμβάνηται δυνάμει του παρόντος "Αρθρου άνευ τής προηγουμένης άδειας αυτού.

"Αρθρον 18

Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νά δηλώση ότι ο διπλωματικός ή προξενικός λειτουργός ή ο έντεταλμένος, εις όν έπετράπη νά λάβη μαρτυρικήν απόδειξιν δυνάμει των "Αρθρων 15, 16 ή 17, δύναται νά ζητήση παρά τής όρισθείσης ύπό του δηλούντος Κράτους άρμοδίας άρχής κατάλληλον συνδρομήν πρός λήψιν τής μαρτυρικής άποδείξεως διά καταναγκασμού. Η δήλωσις δύναται νά περιέχη τοιούτους όρους ώς ήθελε κρίνει όρθόν νά επιβάλη τό δηλούν Κράτος.

Εάν ή άρχή άνταποκριθή θετικώς εις την αίτησιν, αυτή θά εφαρμογή οιαδήποτε μέτρα καταναγκασμού άτινα είναι κατάλληλα και άτινα προβλέπονται ύπό του δικαίου αυτής πρός χρήσιν εις έσωτερικάς διαδικασίας.

"Αρθρον 19

Η άρμοδία άρχή, έν τή παραχωρήσει τής έν "Αρθροις 15, 16 ή 17 άναφερομένης άδειας ή έν τή άποδοχή τής έν "Αρθρω 18 άναφερομένης αίτήσεως, δύναται νά θέση τοιούτους όρους ώς αυτή θεωρεί όρθόν, μεταξύ άλλων, άναφορικώς πρός τόν χρόνον και τόν τόπον λήψεως τής μαρτυρικής άποδείξεως. Παρομοίως αυτή δύναται νά ζητήση όπως τής παρέχεται εύλογος έκ των προτέρων ειδοποίησις περί τής ώρας, ήμερομηνίας και του τόπου λήψεως τής μαρτυρικής άποδείξεως έν τοιαύτη περιπτώσει εκπρόσωπος τής άρχής θά δικαιούται νά παρίσταται κατά την λήψιν τής μαρτυρικής άποδείξεως.

"Αρθρον 20

Κατά την λήψιν μαρτυρικής άποδείξεως δυνάμει οιαδήποτε "Αρθρου του παρόντος Κεφαλαίου τά ένδιαφερόμενα πρόσωπα δύνανται νομίμως νά εκπροσωπούνται.

"Αρθρον 21

Όσάκις διπλωματικός ή προξενικός λειτουργός ή έντεταλμένος έξουσιοδοτείται δυνάμει των "Αρθρων 15, 16 ή 17 διά νά λάβη μαρτυρικήν απόδειξιν—

(α) Ούτος δύναται νά λάβη παντός είδους μαρτυρικήν απόδειξιν ήτις δέν είναι άσυμβίβαστος πρός τό δίκαιον του Κράτους ένθα αυτή λαμβάνεται ή αντίθετος πρός οιανδήποτε παραχωρηθείσαν άδειαν κατ' εφαρμογήν των άνωτέρω "Αρθρων, θά έχει δέ έξουσίαν έντός τοιούτων όρίων νά επιβάλη όρκον ή νά δέχεται διαβεβαιώσιν·

(β) η κλήσις προσώπου τινός όπως εμφανισθή ή παράσχη μαρτυρίαν δέον να συντάσσεται εις την γλώσσαν του τόπου ένθα λαμβάνεται ή μαρτυρική απόδειξις ή να συνοδεύηται υπό μεταφράσεως εις την έν λόγω γλώσσαν, έκτός εάν ο καλούμενος είναι υπήκοος του Κράτους ένθα έκκρεμεί ή άγωγή·

(γ) ή κλήσις θα πληροφορη τό πρόσωπον ότι τουτο δύναται να εκπροσωπηται νομίμως και, εις πών Κράτος τό όποιον δέν έχει καταχωρήσει δήλωσιν δυνάμει του "Αρθρου 18, θα πληροφορη τουτο ότι δέν υποχρεούται να εμφανισθή ή να παράσχη μαρτυρίαν·

(δ) ή μαρτυρική απόδειξις δύναται να ληφθή καθ' όν τρόπον προβλέπεται υπό του εφαρμοστέου δικαίου του δικαστηρίου ένώπιον του όποίου έκκρεμεί ή άγωγή, νοουμένου ότι ό τρόπος ούτος δέν απαγορεύεται υπό του δικαίου του Κράτους ένθα λαμβάνεται ή μαρτυρική απόδειξις·

(ε) τό καλούμενον να παράσχη μαρτυρίαν πρόσωπον δύναται να επικαλεσθή τά έν "Αρθρω 11 άναφερόμενα προνόμια και καθήκοντα άρνήσεως παρόχης μαρτυρίας.

"Αρθρον 22

Τό γεγονός ότι απέτυχε προσπάθεια λήψεως μαρτυρικής απόδειξεως κατά την έν τώ παρόντι Κεφάλαιω έκτιθεμένην διαδικασίαν λόγω άρνήσεως προσώπου τινός να παράσχη μαρτυρίαν, τουτο δέν θα έμποδίξη την μεταγενεστέραν υποβολήν αίτήσεως προς λήψιν της μαρτυρικής απόδειξεως συμφώνως προς τό Κεφάλαιον Ι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

"Αρθρον 23

Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται κατά τόν χρόνον της υπογραφής, επικυρώσεως ή προσχωρήσεως να δηλώση ότι δέν θα έκτελή Παρακλήσεις έκδιδομένας προς τόν σκοπόν εξασφαλίσεως προδικαστικής γνωστοποιήσεως έγγραφών ως είναι γνωστή εις τās χώρας του Κοινοδικαίου.

"Αρθρον 24

Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται να όρίση και έτέρας άρχάς επιπροσθέτως της Κεντρικής Αρχής και θα προσδιορίξη την έκτασιν της άρμοδιότητός των. Έντούτοις, αί Παρακλήσεις δύναται εις πάσας τās περιπτώσεις να αποστέλλωνται εις την Κεντρικήν Αρχήν.

Όμοσπονδικά Κράτη θα είναι έλεύθερα να όρίσουν πλείονας της μίας Κεντρικής Αρχάς.

"Αρθρον 25

Συμβαλλόμενον Κράτος έχον πλείονα του ένός νομικά συστήματα δύναται να όρίση τās άρχάς ένός εκ των τοιούτων συστημάτων, αιτινες θα έχου άποκλειστικήν άρμοδιότητα προς έκτέλεσιν Παρακλήσεων καθ' εφαρμογήν της παρούσης Συμβάσεως.

"Αρθρον 26

Συμβαλλόμενον Κράτος, έφ' όσον τουτο απαιτείται λόγω συνταγματικών περιορισμών, δύναται να ζητήση παρά του Κράτους προελεύσεως την πληρωμήν τελών και έξόδων, έν σχέσει προς την έκτέλεσιν Παρακλήσεων, διά την επίδοσιν κλήσεων άναγκαίων προς έξαναγκασμόν εμφάνισεως προσώπου τινός διά να παράσχη μαρτυρίαν, τών έξόδων παραστάσεως τών τοιούτων προσώπων, καθώς και τών έξόδων μεταφράσεως της μαρτυρίας.

Ὅσακις ἐν Κράτος ὑποβάλῃ αἴτησιν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω παραγράφου, πᾶν ἕτερον Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Κράτους τούτου τὴν πληρωμὴν παρομοίων τελῶν καὶ ἐξόδων.

Ἄρθρον 27

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης Συμβάσεως δὲν κωλύουν Συμβαλλόμενον τι Κράτος ἀπὸ τοῦ —

(α) Νὰ δηλώσῃ ὅτι Παρακλήσεις δύναται νὰ διαβιβάζωνται πρὸς τὰς δικαστικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς διὰ μέσων ἑτέρων ἢ τῶν ἐν τῷ Ἄρθρῳ 2 προβλεπομένων·

(β) νὰ ἐπιτρέψῃ δι' ἐσωτερικοῦ δικαίου ἢ πρακτικῆς, ὅπως οἰαδῆποτε πράξις προβλεπομένη ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει ἐκτελεσθῆ ὑπὸ ὀλιγώτερον περιοριστικούς ὅρους·

(γ) νὰ ἐπιτρέψῃ δι' ἐσωτερικοῦ δικαίου ἢ πρακτικῆς, μεθόδους λήψεως μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἑτέρας ἢ τὰς προβλεπομένας ἐν τῇ παρούσῃ Συμβάσει.

Ἄρθρον 28

Ἡ παρούσα Σύμβασις δὲν θὰ κωλύῃ συμφωνίαν μεταξὺ οἰωνδῆποτε δύο ἢ πλείονων Συμβαλλομένων Κρατῶν θίγουσαν —

(α) Τὰς διατάξεις τοῦ Ἄρθρου 2 ἀναφορικῶς πρὸς τὰς μεθόδους διαβιβάσεως Παρακλήσεως·

(β) τὰς διατάξεις τοῦ Ἄρθρου 4 ἀναφορικῶς πρὸς τὰς γλώσσας αἰτινες δύναται νὰ χρησιμοποιηθοῦν·

(γ) τὰς διατάξεις τοῦ Ἄρθρου 8 ἀναφορικῶς πρὸς τὴν παρουσίαν δικαστικοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν Παρακλήσεων·

(δ) τὰς διατάξεις τοῦ Ἄρθρου 11 ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προνόμια καὶ καθήκοντα τῶν μαρτύρων ὅπως ἀρνηθοῦν νὰ παράσχουν μαρτυρίαν·

(ε) τὰς διατάξεις τοῦ Ἄρθρου 13 ἀναφορικῶς πρὸς τὰς μεθόδους ἐπιστροφῆς τῶν ἐκτελεσθεισῶν Παρακλήσεων πρὸς τὴν αἰτοῦσαν ἀρχήν·

(στ) τὰς διατάξεις τοῦ Ἄρθρου 14 ἀναφορικῶς πρὸς τὰ τέλη καὶ τὰ ἐξόδα·

(ζ) τὰς διατάξεις τοῦ Κεφαλαίου 11.

Ἄρθρον 29

Μεταξὺ τῶν Μερῶν τῆς παρούσης Συμβάσεως ὅτινα εἶναι ὡσαύτως Μέρη τῆς μίας ἢ ἀμφοτέρων τῶν Συμβάσεων περὶ Πολιτικῆς Δικονομίας, ὑπογραφεισῶν ἐν Χάγῃ τὴν 17ην Ἰουλίου, 1905 καὶ τὴν 1ην Μαρτίου, 1954, ἡ παρούσα Σύμβασις θὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ Ἄρθρα 8-16 τῶν προγενεστέρων Συμβάσεων.

Ἄρθρον 30

Ἡ παρούσα Σύμβασις δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἄρθρου 23 τῆς Συμβάσεως τοῦ 1905, ἢ τοῦ Ἄρθρου 24 τῆς Συμβάσεως τοῦ 1954.

Ἄρθρον 31

Συμπληρωματικαὶ Συμφωνίαι μεταξὺ Μερῶν τῶν Συμβάσεων τοῦ 1905 καὶ 1954 θὰ θεωρῶνται ὡς ἐξ ἴσου ἐφαρμόσιμοι εἰς τὴν παρούσαν Σύμβασιν ἐκτὸς ἐὰν τὰ Μέρη συμφώνησαν ἄλλως.

Ἄρθρον 32

Ἄνευ ἐπηρεασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν Ἀρθρῶν 29 καὶ 31, ἡ παρούσα Σύμβασις δὲν θίγει συμβάσεις περιεχούσας διατάξεις περὶ θεμάτων καλυπτομένων ὑπὸ τῆς παρούσης Συμβάσεως καὶ εἰς τὰς ὁποίας τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη εἶναι ἢ θὰ καταστοῦν Μέρη.

"Αρθρον 33

"Εν Κράτος δύναται, κατά τόν χρόνον τῆς ὑπογραφῆς, ἐπικυρώσεως ἢ προσχωρήσεως, νά ἀποκλείσῃ ἐξ ὀλοκλήρου ἢ μερικῶς τήν ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ "Αρθρου 4 καί τοῦ Κεφαλαίου II. Οὐδεμία ἑτέρα ἐπιφύλαξις θά ἐπιτρέπηται.

"Εἰκαστον Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται ὁποτεδήποτε νά ἀνακαλέσῃ ἐπιφύλαξιν τήν ὁποῖαν διετύπωνεν ἢ ἐπιφύλαξις θά παύσῃ νά ἔχῃ ἰσχύν τήν ἐξηκοστήν ἡμέραν ἀπό τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἀνακλήσεως.

"Οσάκις Κράτος τι διετύπωνεν ἐπιφύλαξιν, πᾶν ἕτερον Κράτος ἐπηρεαζόμενον ἐξ αὐτῆς δύναται νά ἐφαρμόξῃ τόν αὐτόν κανόνα ἔναντι τοῦ διατυπώσαντος τήν ἐπιφύλαξιν Κράτους.

"Αρθρον 34

"Εν Κράτος δύναται ὁποτεδήποτε νά ἀνακαλέσῃ ἢ τροποποιήσῃ δῆλωσίν τινα.

"Αρθρον 35

ἸΣυμβαλλόμενον Κράτος ὀφείλει, κατά τόν χρόνον τῆς Καταθέσεως τοῦ οἰκείου αὐτοῦ ἐγγράφου ἐπικυρώσεως ἢ προσχωρήσεως ἢ εἰς μεταγενεστέραν ἡμερομηνίαν, νά πληροφορήσῃ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ὀλλανδίας περὶ τοῦ ὀρισμοῦ τῶν ἀρχῶν κατ' ἐφαρμογήν τῶν "Αρθρων 2, 8, 24 καί 25.

ἸΣυμβαλλόμενον Κράτος ὀφείλει ὡσαύτως νά πληροφορήσῃ τὸ Ὑπουργεῖον, ὁσάκις εἶναι σκόπιμον, περὶ τῶν κάτωθι:—

(α) Τοῦ ὀρισμοῦ τῶν ἀρχῶν εἰς τὰς ὁποίας δέον νά δοθῇ εἰδοποιήσις, τῶν ὁποίων ἡ ἄδεια δυνατὸν νά ἀπαιτῆται, καί τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ δύναται νά ζητηθῇ κατὰ τήν λήψιν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ὑπὸ διπλωματικῶν καί προξενικῶν λειτουργῶν, κατ' ἐφαρμογήν τῶν "Αρθρων 15, 16 καί 18 ἀντιστοίχως.

(β) τοῦ ὀρισμοῦ τῶν ἀρχῶν τῶν ὁποίων ἡ ἄδεια δυνατὸν νά ἀπαιτῆται κατὰ τήν λήψιν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ὑπὸ ἐντεταλμένων κατ' ἐφαρμογήν τοῦ "Αρθρου 17 ὡς καί τῶν ἀρμοδίων αἴτινες δύναται νά χορηγήσουν τήν ἐν "Αρθρῷ 18 προβλεπομένην συνδρομήν.

(γ) τῶν δηλώσεων κατ' ἐφαρμογήν τῶν "Αρθρων 4, 8, 11, 15, 16, 17, 18, 23 καί 27.

(δ) οἰασδήποτε ἀνακλήσεως ἢ τροποποιήσεως τῶν ἀνωτέρω ὀρισμῶν καί δηλώσεων.

(ε) τῆς ἀνακλήσεως οἰασδήποτε ἐπιφυλάξεως.

"Αρθρον 36

Οἰαυδήποτε δυσχέρεια ἤθελον προκύψῃ μεταξύ τῶν Συμβαλλόμενων Κρατῶν ἐν σχέσει πρὸς τήν λειτουργίαν τῆς παρούσης Συμβάσεως θά διευθετῶνται μέσῳ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ.

"Αρθρον 37

Ἡ παρούσα Σύμβασις θά εἶναι ἀνοικτὴ πρὸς ὑπογραφήν ὑπὸ τῶν Κρατῶν ἅτινα ἀντεπροσωπεύθησαν κατὰ τήν Ἐνδεκάτην Σύνοδον τῆς Διασκέψεως τῆς Χάγης ἐπὶ τοῦ Ἰδιωτικοῦ Διεθνοῦς Δικαίου.

Αὕτη δέον νά ἐπικυρωθῇ καί τὰ ἔγγραφα ἐπικυρώσεως δέον νά κατατεθοῦν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν τῆς Ὀλλανδίας.

"Αρθρον 38

Ἡ παρούσα Σύμβασις θά τεθῇ ἐν ἰσχύι τήν ἐξηκοστήν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ τρίτου ἐγγράφου ἐπικυρώσεως ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τήν δευτέραν παράγραφον τοῦ "Αρθρου 37.

Ἡ Σύμβασις θὰ τεθῆ ἐν ἰσχύι ὡς πρὸς ἕν ἕκαστον ὑπογράψαν Κράτος, ὅπερ μεταγενεστέρως ἐπικυροῖ ταύτην, τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ οἰκείου αὐτοῦ ἐγγράφου ἐπικυρώσεως.

Ἄρθρον 39

Πᾶν Κράτος μὴ ἀντιπροσωπευθὲν κατὰ τὴν Ἐνδεκάτην Σύνοδον τῆς Διασκέψεως τῆς Χάγης ἐπὶ τοῦ Ἰδιωτικοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, ὅπερ εἶναι Μέλος τῆς Διασκέψεως ταύτης ἢ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἢ εἰδικευμένης τινὸς ὀργανώσεως αὐτῶν, ἢ Μέρος τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου Δικαιοσύνης, δύναται νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν παροῦσαν Σύμβασιν μετὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ Ἄρθρου 38.

Τὸ ἐγγράφον προσχωρήσεως δεόν νὰ κατατεθῆ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐξωτερικῶν τῆς Ὀλλανδίας.

Ἡ Σύμβασις θὰ τεθῆ ἐν ἰσχύι διὰ τὸ προσχωροῦν Κράτος τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ οἰκείου αὐτοῦ ἐγγράφου προσχωρήσεως.

Ἡ προσχώρησις θὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα μόνον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ προσχωροῦντος Κράτους καὶ ἐκείνων ἐκ τῶν Συμβαλλομένων Κρατῶν ἅτινα θὰ ἔχουν δηλώσει τὴν ἀποδοχὴν των ὡς πρὸς τὴν προσχώρησιν. Ἡ τοιαύτη δήλωσις δεόν νὰ κατατεθῆ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐξωτερικῶν τῆς Ὀλλανδίας· τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο θὰ ἀποστείλῃ, μέσῳ διπλωματικῆς ὁδοῦ, πιστοποιημένον ἀντίγραφον εἰς ἕν ἕκαστον τῶν Συμβαλλομένων Κρατῶν.

Ἡ Σύμβασις θὰ τεθῆ ἐν ἰσχύι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ προσχωροῦντος Κράτους καὶ τοῦ Κράτους ὅπερ ἔχει δηλώσει τὴν ἀποδοχὴν του ὡς πρὸς τὴν προσχώρησιν, τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τῆς δηλώσεως ἀποδοχῆς.

Ἄρθρον 40

Πᾶν Κράτος δύναται, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπογραφῆς, ἐπικυρώσεως ἢ προσχωρήσεως, νὰ δηλώσῃ ὅτι ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ ἐπέκταθῃ εἰς πάσας τὰς ἐδαφικὰς ἐπικρατείας διὰ τὰς διεθνεῖς σχέσεις τῶν ὁποίων τοῦτο εἶναι ὑπεύθυνον, ἢ εἰς μίαν ἢ πλείονας ἐξ αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη δήλωσις θὰ λαμβάνῃ ἰσχύν κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς Συμβάσεως διὰ τὸ ἐνδιαφερόμενον Κράτος.

Καθ' οἰοῦνδήποτε μεταγενέστερον χρόνον, αἱ τοιαῦται ἐπέκτασις θὰ γνωστοποιῶνται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ὀλλανδίας.

Ἡ Σύμβασις θὰ τίθεται ἐν ἰσχύι διὰ τὰς ἐδαφικὰς ἐπικρατείας τὰς μνημονευομένας εἰς τοιαύτην ἐπέκτασιν, τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον.

Ἄρθρον 41

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ παραμείνῃ ἐν ἰσχύι ἐπὶ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἰσχύος αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ Ἄρθρου 38, ἔτι καὶ διὰ τὰ Κράτη ἐκεῖνα ἅτινα ἔχουν ἐπικυρώσει ἢ προσχωρήσει εἰς τοιαύτην μεταγενεστέρως.

Μὴ ὑπαρχούσης οἰασθήποτε καταγγελίας, αὕτη θὰ ἀνανεοῦται σιωπηρῶς ἀνά ἑκάστην πενταετίαν.

Πᾶσα καταγγελία θὰ γνωστοποιῆται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ὀλλανδίας τοῦλάχιστον ἕξ μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τῆς πενταετοῦς περιόδου.

Αὕτη δύναται νὰ περιορισθῇ εἰς ὠρισμένας ἐκ τῶν ἐδαφικῶν ἐπικρατειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐφαρμόζεται ἡ Σύμβασις.

Ἡ καταγγελία θὰ ἔχη ἀποτέλεσμα μόνον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ Κράτος ὅπερ ἐγνωστοποίησε ταύτην. Ἡ Σύμβασις θὰ παραμείνη ἐν ἰσχύϊ διὰ τὰ λοιπὰ Συμβαλλόμενα Κράτη.

Ἄρθρον 42.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ὀλλανδίας θὰ γνωστοποιῆ εἰς τὰ ἐν Ἄρθρῳ 37 ἀναφερόμενα Κράτη, ὡς καὶ εἰς τὰ Κράτη ἅτινα ἔχουν προσχωρήσει συμφώνως πρὸς τὸ Ἄρθρον 39, τὰ κάτωθι:

(α) τὰς ἐν Ἄρθρῳ 37 ἀναφερομένας ὑπογραφὰς καὶ ἐπικυρώσεις·

(β) τὴν ἡμερομηνίαν καθ' ἣν ἡ παρούσα Σύμβασις τίθεται ἐν ἰσχύϊ συμφώνως πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ Ἄρθρου 38·

(γ) τὰς ἐν Ἄρθρῳ 39 ἀναφερομένας προσχωρήσεις καὶ τὰς ἡμερομηνίας καθ' ἃς αὗται λαμβάνουν ἰσχύϊ·

(δ) τὰς ἐν Ἄρθρῳ 40 ἀναφερομένας ἐπεκτάσεις καὶ τὰς ἡμερομηνίας καθ' ἃς αὗται λαμβάνουν ἰσχύϊ·

(ε) τοὺς διορισμούς, τὰς ἐπιφυλάξεις καὶ τὰς δηλώσεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν τρίτην παράγραφον τοῦ Ἄρθρου 33 καὶ εἰς τὸ Ἄρθρον 35·

(στ) τὰς καταγγελίας τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν τρίτην παράγραφον τοῦ Ἄρθρου 41.

Εἰς ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ οἱ ὑπογεγραμμένοι, δεόντως πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένοι, ἔχουν ὑπογράψει τὴν παρούσαν Σύμβασιν.

ΕΓΕΝΕΤΟ ἐν Χάγη τὴν 18ην Μαρτίου, 1970, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων τούτων ὄντων ἐξ ἴσου αὐθεντικῶν, εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντίγραφον ὅπερ θὰ κατατεθῆ εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ὀλλανδίας, καὶ τοῦ ὁποῦ· πιστοποιημένα ἀντίγραφα θὰ ἀποσταλοῦν, μέσῳ διπλωματικῆς ὁδοῦ, εἰς ἓν ἕκαστον τῶν Κρατῶν ἅτινα ἀντεπροσωπεύθησαν κατὰ τὴν Ἐνδεκάτην Σύνοδον τῆς Διασκεψέως τῆς Χάγης ἐπὶ τοῦ Ἰδιωτικοῦ Διεθνούς Δικαίου.